

JURDI PLAY

“L'estat fa molt de mal a Catalunya, territori motor d'Espanya”

El president francès, Nicolas Sarkozy, es va comprometre a final d'abril a tenir enllestida la connexió per TGV entre Barcelona i Lió el 2012. Ho veieu factible des del punt de vista tècnic, o tot respon a un cert oportunisme polític?

—La cosa més important és que hi ha una voluntat del president francès d'accelerar aquesta connexió. Podia haver dit que mantindria els terminis fins el 2020, però en el moment en què aposta pel 2012 ja és una clara mostra de voluntat positiva d'escurçar els terminis. Ara bé, és evident que des del punt de vista tècnic és complex que en aquests terminis hi hagi un TGV directe. Potser es podrà

Josep González (Lleida, 1945) és president de la patronal Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya (PIMEC). En aquesta entrevista analitza el moment polític en la qüestió del finançament, l'ajuda a les empreses en temps de crisi i el primer pas que s'ha fet per vertebrar el corredor mediterrani.

fer el Barcelona-Lió, però amb transbordaments. Sigui com sigui, prenem-ne la part positiva: espero que s'accelerïn al

màxim les obres. Fins ara podíem tenir dubtes de si hi havia voluntat política, i la constatació que aquesta voluntat hi

és se situa per damunt de les dificultats tècniques que puguin sorgir.

—**José Luís Rodríguez Zapatero també es va comprometre davant Sarkozy a defensar a Brussel·les, aprofitant la seva presidència de torn, el corredor mediterrani com un eix prioritari en el mapa de transports europeu. Després de tants anys de tenir oblidat aquest eix, a què atribuïu que ara de sobte tingui un gran interès per a l'executiu espanyol?**

—En el moment en què el govern francès s'hi implica, l'espanyol també ha de fer un gest. No sé si aquesta és la causa única, però és evident que durant molts anys el llevant ha estat aïllat de l'entrada a França. Madrid sempre s'ha preocupat més d'atansar-se a València que no pas de fer aquesta xarxa de ferrocarrils necessària, no radial. Ha abocat tots els esforços a convertir Madrid en el centre de tot. Aquesta fal·lera ha originat un endarreriment important de l'activitat del País Valencià i de Catalunya, que són les regions que tenen més volum d'activitat a tot l'estat. És molt greu que no tinguem cap TGV ni de passatgers ni de càrrega entre València i Barcelona.

—**I potser ara l'estat s'adona de la importància econòmica d'aquests territoris.**

—Ara són conscients que accedir a Europa és important i, a més a més, aquests territoris han fet veure la seva preocupació per no tenir una sortida a Europa. Ara bé, una cosa són les promeses i una altra la realitat.

—**El sector empresarial també s'ha despertat amb la crisi i s'ha adonat que la resolució de la manca d'infraestructures apressa. Fins a quin punt creieu que aquest despertar dels empresaris ha estat decisiu en el canvi de posició de l'executiu espanyol?**

—Hi ha hagut reunions entre cambres de comerç de Catalunya i València, entre patronals que representen empreses grans i petites. És un moviment molt genèric de conscienciació que s'han de fer uns canvis urgents que fins ara, per raons polítiques, no s'han fet. Ara ha d'imperar la lògica econòmica que la sortida des de Catalunya a Europa és una necessitat ineludible.

—**A Catalunya i al País Valencià hi ha governs de signe polític oposat, i, així i tot, s'han entès en la qüestió**

de les infraestructures. Aquesta entesa es pot interpretar com una garantia que, en cas que hi hagi un canvi de govern a l'estat, els compromisos es mantindran?

—Aquesta política de trens radials és obra del PP, i això ha afectat molt negativament el llevant. Si tornés a pujar el PP al poder podria tornar a la política radial d'infraestructures? Doncs jo crec que no, perquè avui ja hi ha un grau prou alt de consciència, al marge d'ideologies, que aquest corredor s'ha de construir.

—**Si Brussel·les no accepta el corredor mediterrani com a eix prioritari de transports, i per tant, no el finança, confieu que les administracions implicades podrien arribar a fer-se càrrec del cost de les obres?**

—Quan es van desenvolupar els eixos prioritaris a Europa, hi va haver una orientació més cap a eixos ferroviaris de l'Europa de l'est que no pas que connectessin amb l'estat espanyol. Lamentablement, aquest va ser un error de l'estat, que no va pressionar prou perquè es tingués en compte l'eix mediterrani. Però ara Europa també s'adona que aquí hi ha un buit.

—**La PIMEC i més de 300 empresaris, representants de 160 associacions, gremis i col·legis professionals de tot Catalunya es van manifestar a Madrid a final de març. Denunciàveu una mala gestió de la crisi per part de l'administració espanyola que dificulta el futur a pimes i a autònoms. Ha servit de res, aquesta protesta?**

—Sempre serveix, però no se'n veuen els efectes a curt termini. De fet, ja hi ha algunes qüestions que plantejàvem que s'han engegat, però els conjunts de mesures més importants que vàrem proposar encara resten pendents.

—**Quines mesures són més urgents?**

—Millorar el finançament a les empreses —tan deficient— i modificar la llei de la morositat.

—**Les entitats financeres asseguren que han restablert el crèdit a les empreses d'ençà que el govern espanyol els ha injectat líquid. No és cert?**

—Les condicions del crèdit s'han enduirit molt, i hi ha un component de por que fa que les condicions s'endureixin encara més. És cert que hi ha un problema de manca de diners per part de les

entitats financeres, i tot plegat ha fet que el crèdit a l'empresa hagi caigut dràsticament, més que no hauria de baixar. Hem vist molts casos d'empreses perfectament viables i sanes i tampoc no els han donat crèdit. Hi ha empreses que des de fa uns nou mesos no tenen finançament i travessen dificultats enormes. Moltes es troben obligades a passar a una situació concursal i algunes altres, obligades a tancar. Mentrestant, el president espanyol no diu ni una sola paraula sobre finançament a les empreses al debat de política general.

—**Parlàveu també de la morositat. Entre els morosos hi ha les administracions públiques. Com ho pot fer, un petit empresari, si vol fer pressió a una administració perquè li pagui una factura? És David contra Goliat.**

—És molt difícil que l'empresari s'hi enfronti perquè sovint es troba pressionat per la mateixa administració. Si un empresari es vol posar fort li diuen que no torni. Això és una deformació econòmica que té aquest país. No pot ser que l'administració sigui finançada pels administrats, no pot ser que un ajuntament o un ministeri tingui deutes a 200 dies o 300. Això no s'ha vist mai.

—**I què es pot fer contra aquesta morositat?**

—Cal canviar la llei de morositat i començar a pagar més aviat perquè una empresa no estigui exposada al risc d'impagaments tant de temps. L'administració és la que paga pitjor; s'han de reduir els terminis de pagament, i els ens públics són els primers que han de donar exemple.

—**Sovint les administracions aleguen que no tenen diners per a satisfer els pagaments.**

—Doncs que en busquin i, si no, que no gastin. O els empresaris s'arruïnen, o han de cobrar un suplement a l'administració. També poden donar garanties o avals que les empreses puguin descomptar-se. El govern podria avalar el deute municipal perquè pugui ser descomptat. Si no puc cobrar, almenys que tingui un reconeixement de deute avalat pel govern, i amb això puc anar a un banc perquè em donin diners per continuar la meua activitat.

—**El finançament autonòmic pot tenir la clau per a encaminar la remunerada de les empreses?**

JURGEN PLAY

—El finançament autonòmic no ajuda directament les empreses. Ens pot ajudar indirectament perquè si es fan més obres públiques, algunes empreses tindran més feina. Però si no els paguen la feina...

—Sigueu com sigueu, qui ha d'ajudar les empreses, l'estat o també els governs autonòmics?

—Tots. Les autonomies també tenen línies de finançament. No tenen gran incidència però són útils. I les que ha posat l'executiu espanyol, les línies ICO, arriben amb comptagotes. Han anunciat xifres que després no arriben.

No totes les ajudes han de ser crèdit. També és interessant l'ajornament del pagament dels impostos.

—Aquesta mesura ja la va defensar la PIMEC. Hi ha cap avenç, en aquest sentit?

—No s'ha fet res.

—Zapatero va fixar un nou termini per tancar els canvis en el sistema de finançament autonòmic: el 15 de juliol, un any després del calendari que establia l'Estatut. Confieu que després de tants incompliments arribarà un bon finançament?

—A hores d'ara, amb tantes promeses incomplertes i amb tants intents de dir-nos que hi ha crisi i que no hi ha diners, no es pot creure gaire en res. Hem d'esperar a veure què en sortirà. Hi ha hagut molts endarreriments. Ara diuen fins el juliol; doncs ja veurem què passa aleshores. Que serà el millor finançament que mai hem tingut? És probable, però no vol dir necessàriament que sigui el finançament que Catalunya demana. En qualsevol cas, és vergonyós com es porta aquesta negociació.

—Vergonyós per quina banda?

—L'actitud de l'estat amb el finançament de Catalunya és vergonyosa. No es pot tenir ofegat un territori motor com Catalunya. Després d'un any d'incompliments ara comencen a reconèixer que el finançament per ciutadà a Catalunya és més baix d'allò que es mereix. Ara se n'adonen? L'estat fa molt de mal al territori que més fa de motor d'Espanya. És una irresponsabilitat flagrant.

—Creieu que el govern de Catalunya tindrà prou fermesa per a dir no a un model de finançament que hipotèticament no satisfaci les necessitats bàsiques del país?

—Vull suposar que el conseller Antoni Castells haurà defensat les posicions prou bé. Però espero que si el finançament no ofereix una xifra acceptable, el govern tindrà prou fermesa per a prendre les decisions polítiques que calguin per tal que el finançament sigui decent per a Catalunya.

—Quina seria la xifra acceptable? Les cambres de comerç i algunes patronals han parlat de 3.500 milions d'euros, però la xifra que circula des de Madrid de forma no oficial tot just és de 1.200 milions.

—Prefereixo no fixar cap xifra, perquè al final provoquem una confusió total. Els experts ja la buscaran. El govern català sap que té el suport patronal i sindical per aconseguir el màxim de diners per a Catalunya, i a partir d'aquí que lluiti tant com pugui.

—I si no se'n surt?

—Doncs aleshores haurà d'assumir un cost polític que uns altres partits poden aprofitar. Això ja se sap, és el joc polític.

Gemma Aguilera